

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 8 травня 1986 року

№ 55 (3718).

Ціна 2 коп.

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

КОЛИ МОВА ЗРОЗУМІЛА ВСІМ

У Радянському Союзі навчаються тисячі студентів-інженерів з багатьох країн світу, усі вони вивчають російську мову. Той, хто в нашій республіці вчиться на муляря, слюсарів, шліфувальників та робітників інших потрібних професій, пізнає тонкощі свого майбутнього фаху саме російською мовою.

В нашому СПУ № 8 вчиться понад сто майбутніх фахівців, котрі приїхали сюди з братнього Афганістану. Починали з нуля: не мали навіть перекладачів, обидві сторони прагнули домогтися взаєморозуміння. Енергійних випускників нашого

училища, як О. О. Кирилової, Л. О. Бродської, Н. М. Бирюкової, сприяла поглибленню процесу засвоєння знань з незнайомої мови. Афганські учні захоплено вивчають мову не лише на уроках, але й під час підготовки до конкурсів, олімпіад та інших заходів. Зокрема, як Змарай Моманд, Ахмад Шах Ферарі, Мохаммад Анвар, Ширзаї та інші. Змагаються вони у кращому і виразнішому читанні поезії.

У середині квітня у житті нашого училища відбулася помітна подія: була проведена олімпіада з російської мови серед афганських учнів. Понад двадцять із них писали твори, відповідали на питання, за-

пропоновані їм спеціальною комісією. Умовами олімпіади було також передбачено виразне читання віршів. Усі учасники виявили добре знання мови, їхні відповіді були різноплановими й докладними. Сподобалися присутнім виступи учнів Сартанда, Абдул Матіна, Мохаммада Акрама та Магфєрата. Різномітні були теми їх виступів, але всі об'єднали одна — боротьба за мир. Із цим закляком звернулися Мохаммад Ясін, Змарай, Деліп Кумар. Переможці цього конкурсу взяли участь в республіканській олімпіаді російської мови, що проходила в м. Стаханові Ворошиловградської області. Команда афганських учнів з нашого СПУ серед іноземних студентів виборола диплом II ступеня.

Т. ЛЕВІНА,
викладач російської мови СПУ № 8,
м. Кіровоград.

НАШ СУЧАСНИК

Майбутнє починається зараз

— Яким я бачу своє життя через 10 років? — Степанида Данилівна переводить погляд на вікно, ніби там, за деревами, посміхається до неї майбутнє, і світлішає на обличчі. — Світленька моя, мабуть, вже на вчительку поїде вчитися, Гриша зовсім дорослим стане.

В кімнаті тепло і затишно. У вікно видно, як прохрустала машина, піднявши за собою хурляв. Цією дорогою Степанида Якубенко трічі на день ходить на роботу.

— І ферма наша красива буде, — продовжує господарка. — Механізована. 15 корів у моїй групі, ніби й не багато, а ночами руки мліють... З п'ятнадцяти років на фермі.

Згадалися слова завідувача фермою В. П. Черненко: «Часто після уроків прибігають до нас школярки матерям допомогти. Пообіцяють корів, як реп'яшки, — вчаться доїти».

Мабуть, на такого «реп'яшка» була схожа і Стеня, коли порала маминих корів. Тепер Надія Михайлівна вже на пенсії, а тільки дочка на поріг — розмови про ферму. Хоча, щоб Стеня розбігливіше пояснила їй, що таке «бригадний підряд», за яким працюють на фермі з початку року.

І Стеня, забувши, зачим прийшла до матері, починає згадувати, як їм розповідав про це Віктор Павлович. У січні правління колгоспу імені Шевченка і колектив МТФ № 1 уклали між собою договір, відповідно до якого колектив ферми зобов'язується виробити і здати державі певну кількість молока, зберегти приплід, не

допустити перевитрат трудових і матеріальних ресурсів. Зі свого боку, правління колгоспу забезпечує оперативно-господарську самостійність колективу, виділяє інвентар, корми...

Надія Михайлівна розуміє киває головою і раптом запитує:

— А КТУ — що то таке? Степанида від несподіванки замикає. Мама хоч і пенсіонерка, а бач, від прогресу не відстає. Все її цікавить.

— Базовий коефіцієнт трудової участі (КТУ) дорівнює одиниці. Якщо я, чи, скажімо, Рая або Галина добре працюємо, корови в нас чисті, надої високі, виконуємо всі доручення завідувача, то до цієї одиниці додається ще 0,1—0,3 бала. А коли хто запізниться на роботу чи пішло виле просто в жолоб, а не з відра роздаватиме, або солому на прохід залишить — бали знімаються. А це все буде враховуватися в кінці року при нарахуванні додаткової оплати. Віктор Павлович і «Зшиті якості» спеціальний завіз, записує всі зауваження.

— Це там можна також понаписувати, — більше до себе, ніж до дочки, проговорила старенька. Степанида усміхнулася.

Згадалися збори. 26 січня засідала рада ферми, зачужувалися всі бажання. Людей зібралось багато. Тож разом і вирішували — справедливе зауваження чи ні, разом і міру покарання визначали. Жінки — народ на язык гострий. Де-хто взагалі звик своє не роботою, а криком брати. Один завідувачий, та ще й чоловік, мабуть, і не спра-

вився б з ними. Але ж рада — переважно жінки, твої ж подруги. Тут вже несправедливості бути не може.

Успіхами таких колективних бесід В. П. Черненко не нарадується: за лютий, в порівнянні з минулим місяцем, кількість критичних зауважень у його зошиті зменшилась вдвічі.

— Я працюю в цьому колективі три роки, — розповів потім завідувачий. — Коли прийшов сюди, надої на корову становили 6 кілограмів, зараз — білше 15. Запоручка нашого успіху, вважаю, в налагодженій трудовій дисципліні. Все починається з неї.

Із введенням нової організації оплати праці зросли прагнення самих тваринників краще працювати, вимогливість кожної доярки до себе й до інших. Люди більше цінують працю кожного, допомагають один одному. Тепер і поточний ремонт своїми силами проводять, і ставлення до інвентаря в колгоспників бережливіше. Кожний зацікавлений у тому, щоб гроші фермської чекової книжки витрачалися якнайощадливіше. Годі в кінці року додатково оплата буде високою.

Степанида Данилівна за підсумками минулого року стала чотиритисячницею. Хоча цим званням нікого в колгоспі вже не здивуєш. Таких завзятих трудівниць тут 12. Та Стеня чи не наймолодша з них. В рік роботи XXVII з'їзду КПРС взяла зобов'язання надоїти від корови по 4600 кілограмів молока. І відкриття партійного форуму комуністів вона зустріла з червоним прапорцем на робочому місці.

Уявляти свою роботу через 10 років можна довго. Людина без мрії безкрила. Та майбутнє починається вже з наступної хвилини. А для Стені це означає: пора уже розв'язати прання на шворку й негайно збиратися на вечірне доїння.

Л. КОНДРАТЬЄВА,
Колгосп імені Шевченка,
Новоукраїнський район.

Одна з публікацій про новоміргородських шахтарів-новаторів з'явилася в газеті «Кіровоградська правда» 15 березня цього року й носила назву «Внесок раціоналізаторів». Зацікавлений читач, приміром, міг дізнатися про зміст постійної раціоналізаторської та винахідницької роботи новаторів, порівняти темпи зростання ефективності їх діяльності в порівнянні з минулим, виділити для се-

одиодумці... А їх би пошукати і нам.

У розмові з О. П. Вілнинецьким ми прагнули з'ясувати, що тут у першу чергу, залежить від самих підприємств новаторів. Начальник дільниці, один із кращих раціоналізаторів шахти, причину бачить і в них самих. Якщо заявка на раціоналізацію з тих чи інших причин відхилено, ростуть ряди іншої категорії — образжених і зневірених.

НТТМ

Стомлений лик молодого новатора

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

бе прізвиська найактивніших тощо. Була мова і про внесок молоді у виконання виробничих планів, удосконалення технологічних процесів.

— Щоб оптимістично говорити за молодих раціоналізаторів шахти, утримаюсь. Є окремі сумніви й допитливі хлопці, але про струнку систему новаторства мова йти не може... Так «охарактеризував» нас своїх колег секретар комітету комсомолу Олександр Горницький.

— Власне, чогось нового в раціоналізаторській роботі серед молодих шахтарів немає. — зреагував на прохання розповісти про новаторів начальник дільниці № 1 О. П. Вілнинецький. — Звичайно, ніякого перекручення фактів і щодо прізвиськ названих новаторів не було — Юрій Плотников, Володимир Деліпа, Віктор Санчук та деякі інші справді неабайдужі до недосконалостей технології та механізмів на виробничій пугілі. Та нас, мабуть, цікавлять інші їх

— А чому кожен молодий раціоналізатор неодмінно мусить уміти відстояти своє «дтище»?

— Бо іноді (як це може бути на судити хоча б по нашій шахті) у повернутій на допрацювання заявці варто додати лиш окремі штрихи, зміняти буквально в деталях, а вже сам факт повернення стає чомусь для такого початкувального новатора цілою трагедією. Початкувального тому й має на увазі, що раціоналізатори зі стажем, звичайно, чудово знають ці прописні істини. Причому, — говорить інженер з нової техніки та раціоналізації Валентина Володимирівна Сутуріна, — за словом «відстояти» зовсім не розумію потребу вміти зі своєю пропозицією, як кажуть, сидати на голову, брати криком... Відстоювати — це якраз і значить довести її, пропозицію, до кінця.

Бригадир групи слюсарів по ремонту гідрравлічного обладнання Юрій Плотников висловився з цього приводу просто: «Хай навіть у нас не все задіється, хай ще існують

міжвідомчі бар'єри — ми, «стара гвардія» раціоналізаторів, вперті, йдемо вперед. Зрештою, і ми колись були початківцями, та, мабуть, якимись стійкішими чи щось... Вивчався самостійності у вирішенні проблем — не гарантує ніякого ефекту. Не залежати від чужих смаків чи прихильностей — це вже багато. А що мені, як-і членом цієї бригади молодих раціоналізаторів Вікторіні Санчук чи Володимирі Деліпі важливо не матеріальна, а моральна підтримка, то її якраз і не вистає з боку зацікавлених товаришів».

Замість коментаря. Питання з ростом молодих раціоналізаторів і винахідників все ще залишається відкритим. Поки що жодних наслідків не дало створення (я існування принаймні на папері) школи молодого раціоналізатора, творчих комплексних бригад винахідників і раціоналізаторів на кожній дільниці шахти, та й в організаційних питаннях більше схематичності, аніж конкретних справ.

Як і вчора, продовжують надходити парікання на недопостачання матеріалів та пристроїв для раціоналізаторської роботи, погану угодованість в роботі новаторів на різних дільницях, все тримається на інтуїтивній оцінці людей. Рада товариства раціоналізаторів та винахідників включає в себе головних спеціалістів шахти, та молодь якимось чином лишається осторонь її діяльності. Розробляються плани обслуговування відповідних товаришів але... Динаміка й активність комітету комсомолу, його секретар Олександр Горницький, який фактично самоусунувся від контролю й сприяння роботі молодих новаторів, ніяких зв'язків з відповідними технічними службами не підтримує.

І. КУЦЕНКО,
кор. «Молодого комуніста».
Новоміргородський район.



Справжнім святом стали районні та зональні огляди загонів юних інспекторів дорожнього руху серед школярів. Проїшли вони у квітні цього року в містах і селах області.

Ці свята стали складним іспитом для юних помічників автоінспекції: кожен член загону ЮІР повинен був мати високі теоретичні знання, майстерно водити велосипед, мати добру стройову вправу, вміти вести пропаганду безпеки дорожнього руху серед молодих школярів.

Найкращі загони переможців зберуться на IV обласний зліт юних інспекторів руху, який відбудеться 12 травня цього року в місті Олександрії.

О. ВОРОНОВ.
На знімку: загін юних інспекторів руху (ІСШ № 25), в сьому номандиром Руслан Буртнік, став переможцем змагання юних помічників автоінспекції Мировського району обласного центру.



Майбутній телеграфіст, учениця Знам'янського СПТУ № 12 Жанна Курганська часто при підготовці до політформатції (вона — агітатор в групі) використовує місцеву пресу.

На знімку: Жанна КУРГАНСЬКА.
Фото В. ВІТОХІНА.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ ВІДЧИНЯЮТЬ В МИНУЛЕ ДВЕРІ

Близько 90 пам'яток історії нахороняться в Олександрійському районі. До них належать пам'ятні дошки та меморіали загиблим у роки Великої Вітчизняної війни, уся палатка героїв Вітчизняної війни 1812 року М. Ржевського тощо.

Правління районного Товариства охорони пам'яток історії та культури (секретар Товариства Людмила Іванівна Стоябун) робить все можливе для збереження пам'яток,

привернення до них уваги. Щороку проводиться поточний ремонт, найближчим часом планується реставрація уся палатка.

При районному правлінні Товариства активно діє лекторська група, яка нараховує 25 чоловік. Анатолій Васильович Іваненко, Петро Родіонов Грес, інші члени позаштатної лекторської групи знайомлять своїх земляків з минулим району, прищеплюють любов до рідного краю.

Велику допомогу Товариству охорони пам'яток надають червоні слідопити, які допомогли встановити чимало імен воїнів, які загинули при звільненні району від німецько-фашистських загарбників.

Г. ХАРИТОНОВ,
сміт Олександрівка.

За рідну землю

2. Карбованець

для
«Кіровоградського
допризовника»

Щоб наблизити розгром ворога, трудящі області взяли активну участь у створенні фонду оборони. До нього внесли зерно, м'ясо та інші продукти харчування, передавали у Фонд Червоної Армії свої заощадження. На зібрані кошти були збудовані танкові колони «Кіровоградський комсомолець», «Кіровоградський допризовник», танк «Радянський журналіст», ланка бойових літаків — «Кіровоградський зв'язник». «Кіровоградський медпрацівник», «Кіровоградський енергетик» та інші. Вагомий вклад у фонд оборони внесли вчителі та учні області. Вони робили все, що тільки в їх силах, щоб допомогти Вітчизні подолати ворога.

Так, учні Знам'янського району внесли на танкову колону 83 тисячі карбованців, придбали облігацій Третьої Воєної позики на суму майже 50 тисяч карбованців. З цієї загальної суми тільки учні і вчителі Богданівської середньої школи передали на будівництво танкової колони 20 тисяч карбованців і придбали позики на суму 18 тисяч карбованців. Учителі та учні Златопільського району підписали позику на 146 тисяч карбованців. Школярі Іванівської середньої школи Новогеорґієвського району передали у спецфонд 17 300 карбованців, зібравши 800 кілограмів сушки і вислали фронтовикам 69 посилок.

18 березня 1944 року з'єднання 5-ї гвардійської армії визволили Пшанний Брід від німецько-фашистських загарбників. Уже в перші дні звільнення трудящі села і 550 учнів середніх і семирічних шкіл взяли активну участь у русі допомоги фронтові. Було зібрано 664 тисячі карбованців на спорудження танкової колони «Комсомолець Кіровоградщини». На танку, збудованому на кошти дорослих і школярів Підвисоцького району, мителів села Підвисокого С. В. Печенюк до кінця війни гromив ворога. Подарунком для фронту був збудований на кошти дорослих і школярів села Підвисоке лі-

тан. Матері і старики, комсомольці, піонери і школярі села Глодос Хмельницького району також зібрали гроші на будівництво літанка, який передали своєму односельцю старшому лейтенанту І. А. Артеменку. На цій машині льотчик-земляк гromив фашистів, визволюючи Молдавію.

На сторінках вільшанського районної газети «Колосина праця» від 21 жовтня 1944 року повідомлялось, що разом з дорослими учні школи Вільшанського району внесли понад 350 тисяч карбованців на будівництво ескадри міноносців, а також на терат «Комсомолец» Одеси». На кошти населення села Хашувате Гайворонського району було збудовано літан.

На одному з літаків, виготовленому на кошти населення Кіровоградщини, посадов лейтенант Іван Юхимович Нечипоренко. Відбувся мітинг учнів і вчителів Захарівської школи Рівнянського району. Про це повідомляла «Кіровоградська правда» 31 грудня 1944 року. Учні Івана Коніченка заявили на мітингу:

«Ми знову учимося в рідній школі. Під іменем учнів школи випущу підкову Червоної Армії за те, що вона дасть нам змогу знову вчитися. На будівництво танків даю 110 карбованців, які я заощадив».

Учень другого класу Анатолій Мансютя анс 100 карбованців. 90 учнів Захарівської школи зібрали на будівництво танків 2400 карбованців. В газеті повідомлялось, що протягом дня трудящі цього району зібрали в Фонд оборони готівкою 100 тисяч карбованців.

Комсомольці та піонери внесли кошти в Фонд Червоної Армії і повідомляли про це Червоного Головнокомандуючого. Учні 1-го класу Новоградської початкової школи Новоградського (тепер Олександрійського) району Ліда Носенко надіслала в Москву лист такого змісту:

«Більше двох років я перебувала під владою німецьких фашистів. Разом з іншими дітьми я не бачила радості, не навчалась. Кожен день ми чекали приходу нашої визволюючої — Червоної Армії. День, якого ми довго чекали, настав. Ми знову щасливі. І сердечно дякую Вам за наше визволення. Я вже поступила в школу, навчався на відмінно. Я хочу допомогти нашій славі Червоної Армії, яка нашідише розгромити наших ворогів і вже внесли в бійні свої заощадження — 6 тисяч карбованців на будівництво танкової колони «Кіровоградський комсомолец».

Серед комсомольців, піонерів і школярів міста Кіровограда, Олександрії широкого розмаху набрало соціалістичне змагання під девізом «Все в ім'я перемоги!». В школах ділять бригади крою і пошиву. Вони допомагали сім'ям фронтовиків, інвалідів війни. Юні теслярі виготовляли госпіталям спеціальне обладнання для проведення лікувальної гімнастики.

3. Гостинці фронтовикам

Комсомольці, піонери і школярі проявляли велику любов і турботу до радянських воїнів. Вони надсилали на фронт колективні та індивідуальні посилки, щирі теплі листи, в яких висловлювали побажання якнайшвидше добити фашистських звірів. Діти збирали теплі речі, в'язали румачиці, шили і вишивали кисети, сушили хліб, фрунти для фронтовиків і поранених. Так, учні Златопільського району зібрали для воїнів Червоної Армії 508 кілограмів сушених яблук і домашнього печива. Школярі Кам'янської школи Новомиргородського району надіслали воїнам до Дня Червоної Армії в 1945 році 100 посилок.

Велику роботу проводили комсомольці, піонери та школярі в госпіталях: допомагали в ремонті приміщень, працювали санітарами, читали книги одужуючим воїнам, виступали з концертами художньої самодіяльності, писали під диктовку поранених воїнів листи їх рідним. Наприклад, учні Новогеорґієвського району зібрали для госпіталю бібліотеку з 1110 книг, передали в ідальню 1190 штук різного посуду, 1130 кілограмів продуктів. Для поранених воїнів також провели 86 читок газет, книг і журналів, надіслали воїнам-фронтовикам 760 подарунків. Вчителі Таловобалківської, Рівнянської шкіл поставили для поранених в госпіталі п'єси «Ченая мене, і я повернусь», «Дні гонимі перед війною», виступали з концертами художньої самодіяльності.

Справжніми патріотами Радянської Вітчизни виявили себе комсомольці Кіровоградського та Олександрійського педагогічних училищ. Вони оточили піклуванням і увагою сім'ї фронтовиків, поранених воїнів, які перебували в госпіталях. 99 учнів Олександрійського педагогічного училища працювали в евангоспіталях на прийомі поранених воїнів. 125 учнів вели облік збитків, які занесли фашистські загарбники місту. Комсомоль-

сько-молодіжні бригади училища по-ударному працювали під час наміку в колгоспах Олександрійського району. Вони виробили 2285 людинаднів. Зароблені кошти передали в Фонд допомоги пораненим червоноармійцям. Відзначилися на колгоспних ланах учні К. Четвертак, М. Четвертан, Г. Яценко, Г. Марченко, які виновили пошта на 150—180 процентів.

4. На маршруті— тимурівці

У роки Великої Вітчизняної війни остаточно сформувалася і набув широкого розмаху патріотичний тимурівський рух. Піонери і школярі турбувалися про сім'ї фронтовиків, інвалідів війни. Тільки учні Устинівського району передали 12 378, Аджомського — 5450 карбованців на допомогу дітям-сиротам, інвалідам Великої Вітчизняної війни та сім'ям фронтовиків. Учні Малоанішківської школи № 3 внесли в цей фонд 593 карбованців.

У грудні 1944 року комсомольці, піонери, всі школярі області взяли активну участь у декаді допомоги сім'ям червоноармійців та інвалідів війни, яку проводили партійні, комсомольські та профспілкові організації. В Кіровограді до фонду допомоги сім'ям фронтовиків трудящі та учні внесли понад 43 тисячі карбованців. Учні Петрівського, Онуфріївського, Олександрійського, Новомиргородського, Підвисоцького, Знам'янського, Хмельницького районів у декілька заходів надіслали сім'ям фронтовиків.

Піонери і школярі Олександрійського району забезпечили паливом 120 сімей фронтовиків, а учні Кіровоградської середньої школи Новомиргородського району — всіх інвалідів війни і родини червоноармійців. Діти Петрівського, Олександрівського, Компаніївського, Онуфріївського, Рівнянського районів міста Кіровограда збирали лікарські рослини і здавали для медичної промисловості.

Комсомольська, піонерська організації, патріотичний колектив школи працюють і творять визискує сьогодні досвід патріотичного та інтернаціонального виховання періоду Великої Вітчизняної війни як один із шляхів підвищення ефективності трудового, військово-патріотичного виховання учнів на сучасному етапі.

В. ДАЦЬКИЙ,
директор Кіровоградської середньої школи № 32, краєзнавець.

«Організувати доставку газет передплатникам і в роздрібну мережу, як правило, в день виходу їх з друку, підвищити з цією метою рівень технічного оснащення підприємств зв'язу».

(Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2010 року).

На розмову з начальником Поворанієвського районного відділення «Союздруку» В. М. Шостаком я йшов з незаперечним фактом — періодичу в район доставляють з перебоями. Під обід того дня, в середу, в райком комсомолу доставили періодичу за два дні — вівторок і середу. В центральному газетному кіоску селища мені сказали: «Це не дивина і не випадковий. Буває й гірше: по кілька днів не надходять газети, а потім як завезуть одразу, то немає де розкласти. Отоді й найбільше хвилюєшся, що не продали газети, що залишились, бо ж одразу стільки...». Відповісти на це запитання я попросив В. М. Шостака, чому газети не потрапляють передплатникам у день виходу їх з друку?

В. М. ШОСТАК: В поштаризації як пошта не стаєється двома шляхами. Взяла — пошляк бачи, журналі — пошляком до Помічної, ланка — газети — літаком АН-2 з Кіровограда. Може йтимо про газети.

В Основних напрямках правління ставляться завдання: доставляти газети

передплатникам в день виходу їх з друку. Бо, зрозуміло, газета найдорожча нам сьогодні, коли ще не вивіся запах друкарської фарби. Вона несе нам найсвіжішу інформацію про новини політичного, трудового, культурного життя нашої країни, про міжнародні події. Завтра читач братиме газету, даче не з такою цікавістю, як сьогодні. Це факт незаперечний. Ось найпростіша ілюстрація. Футбольний уболівальник чекає «Спортивну газету» й «Советский спорт» одразу після футбольного матчу — щоб знати цікаві факти в коментарі, щоб звірити свою думку з думкою газети після шийної побаченого матчу по телевізору, щоб опинити змагання за найсвіжішою турнірною таблицю... Через два дні, коли зіграно матч наступного туру, передплатник може й не мати часу охоти читати про те, чим він уже перегорів, нехотівся.

Це простий приклад, але він яскраво показує, які дорогі нам газети, коли вони приходять вчасно. Цим я не хочу стверджувати, що газета живе один

день, але оперативні повпини — так. А ми часто доводимося про них із запізненням.

КОР.: А телебачення?

В. М. ШОСТАК: Газета й телебачення не завжди дублюють одне одного. Газета — аналітичний засіб масової інформації. Як правило, після короткого важливого телевізійного повідомлення передплатник з істеричним чекає газету — аби прочитати про це детальніше, з коментарем...

КОР.: Та літак не може знятися в Кіровограді...

В. М. ШОСТАК: Ну, це ще півбіди — від Новоград-Хмельницького до областного центру автобусом три години. Частіше періодика записується, коли літак не може знятися у Києві. Якщо за графіком з Кіровограда од десятій ранку не прилетить літак — наш диспетчер дзвонить в обласний центр. А там кажуть — півбаче...

КОР.: Як же збитки маєте від цього?

В. М. ШОСТАК: Про найголовніший збиток ми тільки що говорили. А ще від перебоїв у роботі поштаризації працівники зв'язку. Ви ж знаєте, як працюють люди в авральні дні. Тоді вже нема коли думати про якісь Є такі авральні дні і в нас, коли в один день доставляють пошту за три доби. Велике

А ПЕРЕДПЛАТНИК

навантаження тоді лягає на плечі і сортувальникам, і постачальникам газет в далекі села і особливо листоношам.

В нашому районі працює багато сумлінних листонош: Любов Широкопояс із Калыніболот, Ліна Бобракова з Надлака, Ольга Томак з Торговиці та багато інших. Не один рік вони активно організовують передплату, вчасно доставляють отримані журнали й газети. А доставити є що, новаторю. Скажу тільки, що в таких селах, наприклад, як Вільшанка, Мар'янівка, Надлак на кожну тисячу жителів передплатено більше двох тисяч екземплярів газет і журналів.

Але справа в тому, що із кадрами листонош у нас є серйозні проблеми.

КОР.: Валентина Миколайович, ось ви говорили про проблему кадрів, про втрату на певний час престижу професії листоноші... Все це, звичайно, залежить від рівня умов праці. Мені пригадується такий випадок. Десь років два тому в нас в редакції поставили під сумнів такий факт: у Зяниці Малоанішківського району моло-

дий хлопчик вивільнив одразу дві посади листонош — він почав розвозити в селі пошту легеньким, давно списаним в колгоспі, трактором. Сумнів виник з приводу того: ефективно це чи ні?

В. М. ШОСТАК: Не можна судити про конкретний випадок, хоча якщо вже той тракторець відслужив, то чому ж не використати його? Скажу лише те, що служба зв'язку позитивно впливає на сучасну техніку. Про це записано і в Основних напрямках, бо у яких умовах доводиться сьогодні працювати листоношам, особливо в далекі села, де бездоріжжя? А передплатник чекає ж газету і в дощ, і в сніг...

Ми зараз намагаємось полегшувати роботу листонош шляхом встановлення в селах опорних пунктів — в різних кутках села встановлюємо стандартні колективні ящики. Вже є такі в Колескуватому, Надлаку... Коли сім'яке відділення повинне мати аласний транспорт. І, звичайно, треба дбати про дороги: асфальт, бруківка... Роботи в цьому напрямку у нас ще чимало, але тільки

так ми зможемо добитись того, щоб передплатник отримав газету в той день, що значиться на газетному календарі.

Він розмову В. БОНДАР.

Коментар заступника начальника обласного виробничо-технічного управління зв'язку Ю. О. ГУЦАЛЕНКА.

Центральна і республіканська преса для передплатників Кіровограда й більшості районів області повинна надходити рейсовим літаком із Києва в день виходу її з друку о 6 годині 15 хвилин. Цей графік дотримується яттику. В осінньо-зимовий період нерешкоджають метеорологічні умови. Так, наприклад, за перший квартал цього року центральна і республіканська преса несвоєчасно надійшла в Кіровоград 51 раз. З цієї ж причини Новоград-Хмельський районний аузол зв'язку нечасно отримав її 62 рази.

Такі факти справді викликають багато нарікань з боку передплатників. Це створює додаткові труднощі сортувальникам, листоношам. Мабуть, саме через це серед листонош

ЗАЛЕЖИТЬ ВІД КОЖНОГО З НАС

РАДИМО
ПРОЧИТАТИ

В Статуті ВЛКСМ записано: «Дальше підвищення ролі ВЛКСМ в умовах розвиненого соціалістичного суспільства залежить від активності й бойовості всіх комсомольських організацій, поглиблення змісту, вдосконалення стилю та методів їхньої роботи».

Мітети комсомолу повинні чітко вести виховну роботу серед молоді, не залишатися осторонь від животрепещучих проблем, які хвилюють молоді, своєчасно реагувати на нові тенденції, захоплення в молодіжному середовищі, надавати їм необхідної ідейної спрямованості. Успішно виконувати ці настанови можна лише оволодівши формами і методами комсомольської роботи. У цьому вам допоможуть пропонувані книги.

У «Пораднику комсорга» (К., Молодь, 1984) йдеться про зміст роботи комітету комсомолу, його первинної комсомольської організації, шляхи і напрямки підвищення ефективності роботи низових ланок комсомолу. У книзі широко висвітлено досвід до-виховної та внутрішньої роботи, нагромаджений у комсомольських організаціях республіки.

«Пам'ятка комсомольського активіста» (К., Молодь, 1983) — це збірка методичних і практичних порад з питань ідейно-виховної роботи серед молоді: формування марксистсько-ленінського світогляду, трудової виховання.

Корисно буде вам познайомитися і з виданням «Райком комсомолу» (М., Молода гвардія, 1985). Найперше ця книжка згодиться працівникам райкомів комсомолу. Йдеться про статутні вимоги до організації роботи виборних органів райкомів та його апарату, основні напрями та форми діяльності, планування, контролю.

Проводячи на роботі

важливу частину свого життя, ми повинні правильно планувати свій час. У цьому нам допоможе і книга А. Герасимова «НОП комсорга» (М., Молода гвардія, 1985). Книга відкривається розділом «Робоче місце», далі йдуть «Особисте планування», «Культура роботи з документами», «Колектив і парадигма» та інші. Особливо корисне це видання початкам комсомольської роботи.

Питанням проведення комсомольських зборів присвячена книга С. Бабаєва та В. Матвєєва «Комсомольські збори» (Ленінград, 1984). Авторі її розглядають різні форми зборів і дають практичні поради щодо їх проведення. Даються поради стосовно вирішення питань, піднятих на зборах.

У книзі кандидата економічних наук В. Смирнова «Час. Дисципліна. Економія» (М., Молода гвардія, 1985) розповідається про співвідношення таких понять, як «час», «дисципліна», «економія».

Рекомендуємо вам познакомиться також із книгою «Організатори дозвілля молоді» (М., Молода гвардія, 1984). Великий шере треба наважитися правильно використовувати. Нині вже можна говорити про чималі досвід його організації. Так, останнім часом великою популярністю у молоді користуються дискусії. Їхній роботі присвячено дві статті збірки. Йдеться про необхідні елементи програми дискусії. Велику увагу приділено розвитку художньої самодіяльності, використанню традицій народної творчості.

Все більшого поширення набувають і клуби за інтересами. Організації їх роботи в книзі приділено значну увагу.

Л. АВДЄЄВА,
старший бібліотекер
абонементу обласної
наукової бібліотеки
імені Н. К. Крупської.



Державний департамент США опублікував чергову доповідь «Про становище в галузі прав людини у різних країнах світу в 1985 році». Авторі дослідження намагаються стверджувати, що мова йде, відстоюють виключно «благородні іде-

ріалістичними державами та їх маріонетками типу Піночета. ЮНІСЕФ з тривогою вказує на погіршення становища дітей у багатьох районах земної кулі, уражених економічною кризою, підкреслюючи, що високий рівень ди-

СВОБОДА ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

али боротьби за права людини в усьому світі. «Ідеалізм» американських офіцерів красномовно показує цинічна похвала на адресу кривавої диктатури Піночета в Чилі, з одного боку, і брудні вигадки і наклепи на сандіністську революцію в Нікарагуа — з другого.

«Вашингтон звинувачує в «порушенні прав людини» інші країни, тим часом з першого дня правління нинішньої адміністрації Нікарагуа стала об'єктом систематичного терору», — заявив виконавчий секретар організації Вашингтонське бюро по Центральній Америці Р. Нортона. — Бандити, яких направляв ЦРУ, вбивають учителів і селян, руйнують лікарні».

Кривавий пропагандистський характер «табелі» держдепартаменту гранично ясний. Щодня в країнах, які розвиваються, вмирає 40 тисяч дітей — жертв жорстоких злиднів, недоїдання, хвороб. Такі цифри наведено в доповіді Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ). Цей документ звучить як трагічна звинувачення існуючій у світі нерівноправності, економічному закатам країн, що розвиваються, імпе-

тачній смертності, дуже поширені недоїдання і голод, часті хвороби якнайтісніше зв'язані із злидністтю населення.

Географія дитячих страждань і злиднів не обмежується тільки бідними країнами. Тяжким є їх становище і в багатьох розвинених країнах світу: наприклад, у тих же Сполучених Штатах, за даними громадських служб Нью-Йорка, «рівень дітей, що ледве живуть,» можливо, перевищує сорок процентів».

Нинішній рік проголошено у США «роком Свободи» у зв'язку з тим, що в жовтні минає сто років з дня відкриття вільної на весь світ статуту Свободи. Факел в її руках має в ці дні особливо яскраво освітлювати «свободи, рівні права і можливості» громадян США. Зокрема, право на освіту. Як воно насправді, свідчать факти. У місті Сіракузи в штаті Нью-Йорк, недалеко від знаменитого статуту Свободи, було доставлено в лікарню дитину, якій мати замість ліків дала засіб для миття посуду. Вона не вміла читати. У Чикаго загинув

стадо худоби через те, що працівник замість корму засипав тваринам «міст мішка з написом «отрута». Він був неписьменним. А з вини військового моряка, який не зміг прочитати інструкцію, зіпсовано техніку вартістю чверть мільйона доларів.

Це приклади не столітньої давнини, коли споруджували статую Свободи, а сьогоденні факти, коли статуя справляє ювілей. Журнал «Рідерз дайджест», наводячи їх, з жахом зауважує: кожен п'ятий американець функціонально неписьменний! Тобто 27 мільйонів дорослих у найбагатшій капіталістичній країні неспроможні знайти номер у телефонній книзі, заповнити анкету при прийомі на роботу. Де вже тут розі-

шах у відчай, часто закінчується алкоголізмом, наркоманією.

Чого ж у такому разі варті загальні міркування про людську гідність і свободу, які так легко злітають з ауст Вашингтонських діячів? Злидні породжують неписьменність, а вона в свою чергу — злидні. Без роботи, без достатнього доходу людина почуватиме себе невдахою, яка більше нічого не значить у цьому престижному суспільстві, не може дозволити собі зустрітися з друзями, бо неспроможна бути з ними на рівних. Для багатьох у США життя виявилось нестерпно гірким, проте, за словами президентського указу про встановлення «року Свободи», у Сполучених Штатах статуя символізує «амер-

ТАМ, ДЕ ПРАВИТЬ КАПІТАЛ

браться у своїх правах.

Неписьменність — велика особиста трагедія «пропащик», як називає їх журнал. Це явище, що набуло характеру національного лиха, згубно позначається на економіці країни, яка втрачає внаслідок цього мільярди доларів. Але й породжене воно саме американською економікою — капіталістичною, яка по-хижацькому ставиться до людини та її прав. У суспільстві, де прибуток його використання — вихідний пункт і кінцева мета, життєві інтереси трудящих відступають на другий план перед правом капіталіста привласнювати і збагачуватися.

Завдяки виробництву зброї концерни здійснюють свої «права» на казкові прибутки. На фінансування гонки озброєнь йдуть мільярди коштів, яких вистачило б на освіту, медичне обслуговування хліб і житло для бідняків. Відсутність можливості дістати професію, безробіття відразу ж після школи — скільки світлих умів гине в тіні від факела Свободи! Безнадія переростає в молодих ду-

риканський ідеал свободи і справедливості для всіх». Нині статуя Свободи представляє для багатьох американців, як висловились телекомпанія Ен-бі-сі, щось більше, ніж просто символ. Компанії, які по-жертвували кошти на реставрацію досить підптаного статуту, що була в аварійному стані, мали право використовувати її зображення в рекламних цілях. Винахідливі ділки перетворюють Свободу в своєрідне торговельне клеймо, яке безсоромно ляпають на свою продукцію: був би дозвіл спеціальної комісії, що відповідає за підготовку скульптурного твору до столітнього ювілею.

Хіба не символічне саме це ставлення — гендерське, комерційне до ідеалу свободи і справедливості для всіх. Під знаком статуту Свободи нині продають письмовий папір, сосиски, автомашини, смажені картоплі, піжами. Намагаються продати іншим народам і «права людини по-американськи». Але товар, слід визнати, залежаний. (За матеріалами преси).

(РАТАУ).

ПОТЕРПАЄ

області висока плінність кадрів — 7,8 процента.

Обласне виробничо-технічне управління зв'язку приділяє значну увагу поліпшенню праці листонош. Нині доставка пошти через абонентні групові шафи здійснюється на 816 доставочних ділянках. До 1986 року передбачається перевести на механізований спосіб доставки ще 206 ділянок, 10 з них — у Новоархангельському районі.

З кадрами у нас ще існують проблеми. Так, тільки в м. Кіровограді не вистає сьогодні 27 листонош, не рахуючи відкриті ділянки через хворобу листонош чл інші поважні причини. Тому доводиться листоношам докласти максимум зусиль, щоб передоплатити не залишаючись без газет і журналів.

Ми змушені шукати резерви. Багато допомагають нам і самі передплатники. У Знаменському і Компартійському районах по договору розміщують пошту школярі. Чимало трудових колективів листонош перейшли на бригадний метод праці. Зв'язківці постійно підвищують свою кваліфікацію: торік пере-

підготовку пройшли 100 працівників зв'язку, 25 із них — листоноші.

Щоб наблизити послуги до населення, управління зв'язку передбачає до 1985 року відкрити додатково 10 відділень зв'язку в нових мікрорайонах міст Кіровограда, Олександрії, Світловодська, Долинської.

Для поліпшення умов роботи буде замінено 70 непридатних приміщень відділень зв'язку (в Новоархангельському районі зокрема — 9). Передбачається організувати двох укрупнених доставочних відділень зв'язку і 15 пунктів самообслуговування в обласному центрі та восьми містах обласного й районного підпорядкування.

З метою прискорення руху пошти заплановано використовувати 64 рейсових автобусів загального користування, в тому числі 55 на внутрірайонних маршрутах. Намічено впровадити й розширити контейнерне перевезення газет і журналів на 7 автомобільних маршрутах (зокрема на маршруті Помічана — Новоархангельськ), а також на двох залізничних маршрутах.

З ТЕЛЕТАЛПНОЮ
СТРИЧКОЮ
ТАРС

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

ГАВАНА. «Рішення III з'їзду Компартії Куби — в життя» — під таким девізом тут відбувся IX пленум Національного комітету Спільної молодіжної комуністичної (СМК) Куби.

Учасники пленуму обговорили завдання Спільної молодіжної комуністичної організації у навчанні, виробництві та обороні, які випливають з рішень III з'їзду Компартії Куби. На пленумі було дано глибокий і різноманітний аналіз якості роботи первинних організацій СМК і кадрової політики, обговорено проблеми трудового виховання, навчання, ідейно-політичного і військово-патрістичного загартовування молоді.

Делегати пленуму закликали молоді Острова Свободи демонструвати приклади повсякденного героїзму в праці, навчанні, підготовці до захисту батьківщини.

БРАЗІЛІЯ. Десятих тисяч юнаків і юнамок іонголезьких юнаків зможуть опанувати спеціальності мулярів, столярів, механіків і слюсарів у центрі професійної підготовки, який тут відкрився. На його створення було асигновано 729 млн. африканських франків. До занять його навчальних класів і майстерних, оснащених сучасним устаткуванням, приступили перші 80 учнів. Через п'ятеро року дипломантів випускники будуть розподілені на підприємства та будови країни, поповнять ряди робітничого класу Народної Республіки Конго.

Виступаючи на відкритті.

ті центру, міністр праці, зайнятості, реформ державного апарату і соціального забезпечення НРК Бернар Номбо-Матсіона вказав на важливе значення для конголезької економіки створення такого центру.

БРАЗІЛІЯ. Більш як 30 учасників проведеної в столиці Парагаю Асунсьйоні масової антидиктаторської маніфестації дістали тяжкі поранення, і наліцтва в результаті поліцейської розправи. За наказом ватажка Стресснера на розгін студентських демонстрацій було кинуто сотні озброєних головорізів. Агенти охорони арештували багато антидистів опозиції. Диктатура обрала шлях жорстокого придушення виступів протесту, нестатусу бразильська газета «Журнал ду Бразіл». Правляча верхівка виступила з погрозами кинути проти політичних противників не тільки армію і поліцію, а й молодичий з напіввійськових фашистських формувань.

БІСАУ. «За зміцнення національної єдності, мир і розвиток» — під таким лозунгом у республіці Кабо-Верде пройшов традиційний тиждень молоді. Цього разу він був присвячений Міжнародному року миру. Тисячі юнаків і дівчат взяли участь у заходах, проведених з ініціативи організації африканської молоді імені Амікара Кабрала — Кабо-Верде, нільськи членів якої за останні вісім років зросло з 1,5 до 10 тисяч.

(ТАРС, 3 травня).



«СОБАЧЕ ЖИТТЯ» НА ЗАХІДНИЙ МАНЕР
На знімку: в перукарні для собак.
Фотохроніка ТАРС.



ПО МІСТАХ І КРАІНАХ
Місто Лас-Пальмас — центр однойменної іспанської провінції, головне місто Канарських островів.
На знімку: місцевий художник пропонує свої твори туристам.

Фото В. КОЛЕСНИКОВА.
Фотохроніка ТАРС.

БАГАТО що в цьому Палаці було масштабним — зали, коридори, вестибюль, кількість кімнат. Прикинь, скільки гуртків може в цьому велетенському будинку — зо два десятки. Однак тиша, що залягла між стінами, не свідчила про те, що життя тут вирує.

— Нічого дивного, — пояснив директор Палацу А. Д. Мицик. — У будень та ще в денний час ходити сюди нікому. Майже всі на роботі чи вчаться.

Кількість гуртків теж не відповідає відведеному простору. При Палаці діють хороши колективи, два танцювальних (дорослий та дитячий), любителівська ніностадія «Сигнал», два клуби за інтересами, ВІА, диско клуб, агібригада, шахова секція, клуб сімейного відпочинку. Я особливо зацікавилася саме його

синів і дочок, яких удома за турботами й не помічали...

Анатолій Дмитрович Мицик — молодий комуніст, з молоддю працювати йому хочеться.

— Та молодих у нас не дуже багато. Погано в нас із інформацією, з рекламою. В 40 карбованців обійшлися афіші про вечір у диско клубі, а розкласти їх нікому. Наші гуртківці за місцем проживання розносять. Правда, дають хороші результати повідомлення про цікаві заходи і почини у місцевій газеті. Саме таким способом набрали відвідувачів секції вербівки. І так же: був я в залізничників, от деякі керівники з претензіями — і те не так, і те, й молодих робітників до гуртків не залучають. Я й запитую, а хто з нас їх

переповнена, а Палац у центрі — напівпорожній. Відомчі бар'єри... Могли б допомогти заповнити зал і артисти Кіровоградської філармонії, яких тут уже давно не бачили.

Останнім часом нас усіх дедалі більше обурюють бюрократизм, непотрібна паперотворчість. Такою А. Д. Мицик, зокрема, вважає вимогу до членів шахового клубу складати щоразу протокол засідання. Оскільки шахи — це гра, то ясно, що засідання зводяться здебільшого до баталій за дошками та їх розбору. Навряд чи стенограми псевдинків кому потрібні, хіба що для «галочки» тим, хто зник звітувати не справля, а паперами.

Ні того, ні іншого, правда, не вистачило закладом

**ВСЕСОЮЗНИЙ РЕЙД
«ЗА ЕФЕКТИВНУ
ПРАЦЮ
І ЗДОРОВИЙ ПОБУТ»**

«ПІШОВ БИ

В ПАЛАЦ КУЛЬТУРИ, ЯКБИ...»

роботою — адже подібні клуби «працюють» на той самий здоровий побут: дають можливість чоловікові й дружині відпочивати разом, що практично неможливо, коли ні на кого залишити дитину. А в таких клубах повинні бути й дитячі кімнати. Вникаючи глибше в зміст роботи «сімейного» клубу в даному Палаці, подумала, що досвід його роботи вартий уваги.

На відміну профкомів локомотивного і вагонного депо кошти культурно-просвітницької роботи неможливо, коли ні на кого залишити дитину. А в таких клубах повинні бути й дитячі кімнати. Вникаючи глибше в зміст роботи «сімейного» клубу в даному Палаці, подумала, що досвід його роботи вартий уваги.

Починати читати цю статтю не з заголовка, а з рубрики. Вдумайтесь у її зміст. Уже сама формула «ефективна праця» є відповіддю на питання, яка це праця. А «здоровий побут» розшифровує: це побут без хмільного дозвілля, це життя з дотриманням високих моральних норм, з реалізацією своїх ділових, інтелектуальних і творчих нахилів, це їх розвиток. Де він має відбуватися? Вдома, в школі, на роботі... і в цьому переліку заклади культури далеко не на останньому місці. Сьогодні читайце про внесок у впровадження здорових форм дозвілля Знаменського палацу культури залізничників.

Відвідує? Мовчання. Тим часом приклад керівника безперечно викликає бажання наслідувати його...

...Під вечір поверхи Палацу стали поступово наповнюватися голосами, звуками музики. Почалися репетиції агібригади, вокально-інструментального ансамблю, загомоніли в роздягальні юні танцюристи. Анатолій Дмитрович показав світлу зі слідами свіжого ремонту кімнату: тут буде музична вітальня. Ще б тут хотіли влаштувати безалкогольний бар із різноманітними сніками, коктейлями, де можна було б просто спокійно посидіти без усякого шуму — це дуже потрібно кожному в наш стрімкий, спресований і стресовий час.

Повертаючись до питання про холстий простір частини приміщення Палацу, слід сказати й таке. Ось Великий зал — скільки б він міг умістити кіноглядачів! Проте ходять їх не так багато, тому, що фільми сюди дають старі, невисокої категорії якості. Нові передусім надходять кінотеатрам системи Міністерства культури, а профспілковим — яким є Палац культури залізничників — що залишаться. Тісна околиця «Хроніка»

культури Одеської залізничної для того, щоб їх робота була на висоті — її визначено незадовільною.

Я поцікавилася у завідувача відділом комсомольських організацій міськом ЛКСМУ Віктора Понімеренка, як взаємодіють нині і що робитимуть надалі міськом і культурні працівники для масового залучення молоді до участі в художній самодіяльності, вечорах, лекторіях тощо.

Міськом ЛКСМУ постійно присилає членів оперативної для чергування на вечорах і підтримання там порядку. Планується спільне анкетування комсомольців. Їм запропонують відповісти на запитання: «Як би ви хотіли провести своє дозвілля», «Чому не ходите до Палацу культури?», «Ходили б туди, якби...».

Які результати дало це опитування, чи впроваджено ці «якби» в роботу Палацу, чи попрацювало там життя? Відповіді на це питання, мабуть, у практичному плані зацікавлять і працівників інших закладів культури області.

**Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Знаменка.**



ЧИТАЧ ПРОПОНУЄ

ФІЗКУЛЬТУРУ — ТОБІ І ВСІМ

Де бути спортивній вітрині?

Звертаючись до головного архітектора міста та в міський спорткомітет і пропоную встановити спортивну вітрину. Спортсменів гідно цього, адже високих результатів вони добиваються своєю працею. Це сприятиме пропаганді спорту серед молоді.

Де встановити вітрину? Місце для цього є на розі вулиць Леніна і Калініна, у сквері проти магазину «Дитячий світ».

Спортивна вітринка має відображати сучасне спортивне життя і за минулі роки; тут варто виставити фотознімки кращих спортсменів, команд-лідерів (фото, інформація, вид спорту, де і коли досягнуто високих результатів, яких); тут має бути інформація про спортивні заходи в місті та області.

Нехай читач висловить свою думку з цього проєкту. Думаю, що багато хто з них побажає взяти участь в установленні вітрини.

**Н. НАБРОГА,
житель м. Кіровограда.**



ФУТБОЛ. У двох останніх матчах кіровоградська «Зірка» здобула лише одне очко. 3 травня в Кіровограді вона зазнала поразки від «Крибасу» — 6:0, а 6-го в Павлограді зустрічалась з місцевим «Шахтарем», де рахунок матчу був нічийний — 0:0. В турнірній таблиці кіровоградці тепер на десятому місці. А очолює її «Крибас», який в минулому турі здобув перемогу над «Нафтою» — 1:0.

Її виховала «Чайка»

Інженер І. Є. Забродний — один з кращих спортсменів колективу фізкультури «Чайка». Він займається легкою атлетикою, багатоборством ГПО. Щоранку з донькою Іриною Іванівною Євменівною на алеях парків — біг для багатостороннього розвитку, а потім — гімнастичні вправи. Ще до того, як дівчинка пішла в перший клас, батько навчав її триматися на поді. Згодом Ірина Євменівна згодом Іриною Євменівною став тренер А. Котенко.

Група початківців приступила до оволодіння технікою плавання в басейні. А потім — заняття в басейні. Протягом шести років Ірина Забродна поступово набувала майстерності, спеціалізуючись на «кролю». Незабаром прийшли і перші успіхи — другокласницею дівчинка виконала юнацький спортивний розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.

З кожним роком міпшали м'язи юних, дехто з них уже показував під час контрольних заплівів норматив кандидата у майстри спорту. Ірина намагалася добуватися швидкості секунд, долаючи середні дистанції на блакитних доріжках улюбленим стилем плавання, краще за інших «схоплювала» показники тренера, проявляла більшу активність і наполегливість у їх здійсненні. Все стійкішими ставали її результати. На змаганнях в басейні Кривого Рогу Ірина була близькою до виконання нормативу майстра спорту СРСР. Вдалили були її старти і в Чернівецьких, і в заплівах на змаганнях IX літньої спартакіади УРСР в Ужгороді.

Та зміна тренерів, відсутність у рідному місті п'ятнадцятиметрової подіної доріжки в басейні це давали можливість порівняти її досягнення з досягненнями інших. Ірині було рекомендовано продовжити навчання і спортивне удосконалення в Запорізькому центрі олімпійської підготовки плавців, пропонувався і вступ до Московської школи-інтернату, вихованці якої щоліта нерідно виступали в спортивно-оздоровчому таборі в Світловодську. Батькам же Ірини більш до вподоби став Харків, в спортінтернаті якого вже вчилися деякі з подруг дівчини.

Вже перші місяці навчання семикласниці в тренерів розряд. Поруч з нею тренувалися і її ровесниця Наталя Романська, трохи старші за віком Ірина Ткаченко (всі з середньої школи № 10), а також учениці десятирічки № 4 Паталя Яненко, Оксана Бірижжата. Разом з ними Ірина часто виступала на обласних і республіканських турнірах і матчах зустрічах.